

Parlament de l'estudiant Maria Rodríguez-Farge (Grau en Enginyeria de Sistemes Audiovisuals)

Ara fa uns quatre anys, la majoria de nosaltres estàvem a punt d'inscriure'ns en aquesta carrera, probablement dubtosos encara per si havíem triat bé, deixant-nos portar pel poc que havíem entès del que havíem llegit i pel nom. Per a aquells que buscàvem unir coneixements tècnics amb els d'un món més artístic com el de la música, el cinema i, en general, el món audiovisual, ens va cridar l'atenció. Sense cap dubte, perquè ens obria el camí per unir dos camps que ens agraden i que, a primer cop d'ull, semblen molt llunyans.

Així doncs, ens vàrem endinsar en aquesta etapa de les nostres vides sense saber que no només ens obriríem pas cap a un món de coneixements, que disten molt del que fins aleshores havíem après, sinó que també se'ns obria un camí d'aprenentatge a un altre nivell i de creixement personal, que ha fet possible que després de tantes hores a la biblioteca estudiant i als ordinadors de tallers acabant pràctiques aparentment inacabables encara puguem dir que aquests quatre anys no han sigut tan durs; que els dies que arribaves a la universitat a les 9 del matí i en marxaves a les 9 del vespre es feien més amens gràcies als companys i amics que hem anat fent des que som aquí i amb els quals hem pogut compartir cadascun d'aquests moments; gràcies a aquells que, mentre dinàvem a la terrassa del bar, ens han fet oblidar la feina que teníem per fer; gràcies perquè han acompanyat les nostres hores de feina i d'esbarjo; gràcies perquè ens han ajudat quan no sabíem fer alguna cosa i ens hem distret junts en tants altres moments en què havíem de treballar, però que mai podrem dir que van ser estones perdudes, perquè són gran part de qui som avui, i també han ajudat al fet que estem aquí. Veritablement, han sigut molts moments viscuts, bons i no tan bons; però saber que tot i haver-te de passar el juliol estudiant no ho feies sol, i que trobaries companys estudiant com tu a la universitat i fins i tot qui no havia d'estudiar i anava desinteressadament a ajudar, ha sigut, com a poc, encoratjador.

No m'oblido pas de l'altra companyia que hem tingut al llarg d'aquest camí, però que porta amb nosaltres més temps. Aquells han suportat el "jo" que només ens surt a casa, aquells que no han tingut més que paraules d'ànim per a nosaltres, i que han fet possible que avui siguem aquí: gràcies, mares, pares, germans, germanes, avis, àvies, tietes i oncles que sou aquí, avui, i que sereu sempre el nostre major impuls.

Avui som aquí per celebrar que obrim una nova etapa, a la qual ens esperen coses tan bones com les que hem extret d'aquesta que s'acaba, i probablement d'aquí a uns anys tornarem a mirar enrere i podrem dir tot el que hem après des que vàrem sortir de la universitat, però amb la certesa que aquesta aventura que vam viure aquí ens ho va fer possible.